

MEVSİMLERDEN KIŞ

Derya Akar Balcı

■ “Aldanırim sana!” dediğim günlere geri dönmenin imkânsızlığı içinde aradım seni... Umut ektiğim düşüncelerime inat son bir kez sesini duymak istedim. Pişmanlık mı? Hayır, asla! Pişmanlıklarım, vazgeçtiklerim, yok saydıklarım duvar gibi önümde dururken aradım seni.

“Hatırlamak mı” diyordun telefonun bir ucundan. “Hatırlamak mı istemedin yoksa?” müziğin sesini kısımadan da duyabiliyordum seni. Bu yüzden sesini hoparlöre aldım. Kulağımın dibinde olman, müziğimin nağmelerini rahatsız ediyordu. Sonra, pencereme konan kuşlar vardı. Her zaman dinlediğim müziğe eşlik eden, pencere önü kuşlarım, güvercinlerim, kumrularım. “Kuşlar” dedim. “Usulca havalanıyor penceremden, âdeta süzülüyorlar gökyüzüne.” Sanki bir yabancı, sanki uzaktan bir tanıdık; hani seni gözüm bir yerlerden ısıyor deriz ya, işte öyle, uzak, çok uzaklardan bir ses tonu ile demiştim sana; “Kuşlar, uçuyor, duyuyor musun kanat seslerini?”. Sen bilmezsin ama ben o kuşların kanadında bulmuştum özgürlüğü, tek başınalığı. Rüzgâra karşı kanat çırpmayı öğrenmiştim onlardan. Her şeye rağmen güçlü olmak gerekiyordu yaşayabilmek için. Artık havalar soğuyacak ve kuşları eskisi kadar çok göremeyeceğim. Üzgünüm, hem de çok. Ama sen bunu da bilmezsin. Kuşları ve beni ne zaman önemsedin ki. Mesela, ben hangi mevsimi severim, hangi şarkıyı dinlemekten hoşlanırım, sorsam sana ama sormuyorum. Çünkü bilemezsen çok üzüleceğimi biliyorum.

Ben, mevsimlerden en çok kışı sevdim. Neden mi? Havası soğuk olur, kalorifer peteğine yaslanır pencereden dışarıyı seyrederim. Gri bulutlar gökyüzünü kaplar. Manzaramın en güzel, en can alıcı noktası oluverirler. Denizin suları ile buluşunca dalgaları gökyüzü, yüreğime yansır. İçimi ısıtan kahvem piyanonun tuşlarında ruhuma can verir. Bir kadeh şarap oluverir içtiğim su. Beni benden alır, pınarın kaynağına götürür. Nefesime, usul usul akan bir yaşam eklenir;

sonsuzluğa uzanırım. Ebediyete... Kışlarımdan birindeydi babamı son yolculuğuna uğurlamıştım. Yorgun vücudu, sonsuzluk uykusunu uyumak üzere toprağı seçmişti. Yağmurlu bir havada nemli yatağına uzanıvermişti. Ellerine dokunduğumda, benden çok önceden uzaklaştığını anladım. Buz gibiydi elleri; sevgisizdi, küçük kızına küskündü anlaşılan. Soğuktu... Çünkü son nefesini verirken yanında değildim. Sondan bir önceki nefesinde de yanında değildim. Galiba hiç babamın yanında olamamıştım. Uzak, çok uzaklarda bir yerlerde, aynı gökyüzünün altında kuşları seyrediyordum. Özgürlüğü kırlangıçların kanadına kondurmuştum. Şairlerin dizelerinde arıyordum babamın sıcaklığını, ellerinde değil. Anlıyor musun, babamın elleri neden soğuktu; bensizliği yaşamıştı nefes aldığı sürece. Annemin bizleri terk edişinden sonraki yalnızlığını saymıyorum bile. Acı insanı değiştirmiş, öyle derdi babam. Benim acım ise sendin, senden ayrı kalmaktı; sen bunu bilmesen de. Babamı ve annemi ne zaman bir arada gördüm hatırlamıyorum. Babam, ben küçükken şehir dışına çalışmaya giderdi. Gittiği yerde kocaman kocaman iş makinelerini kullanırmış. Bir keresinde annem fotoğrafını göstermişti hayal meyal hatırlıyorum. Çok çalışıyormuş o zamanlar bizleri daha rahat bir gelecek sunabilmek için. Güzel günlerde yaşayabilelim diye para biriktiriyormuş. Ben babamın yanımda olmasını isterdim oysa. Bayramlarda elinden tutup komşu teyzelere gitmeyi istedim hep. Bayram sabahı annemin değil de babamın saçlarımı taramasını istedim. Komşumuzun kızı Ela'nın, babasının elinden tutup markete gitmesini kıskandım çocuk aklımla. Ama benim babam yanımda değildi, babam yoktu benim. Ben babasız, annem kocasızdı. Sonra bir gün babamın annemi aradığını hatırlıyorum gecenin bir yarısı. Sessiz konuşmaya çalışıyordu annem. Konuşmalarını duyamasam da annemin çok kızdığını anladım. Sonunda telefonun ahizesini duvara çarptı. Dıt dıt... Ses odada yankılandı dakikalarca. Belki saniyeler sürdü ama yan odadan bana saatlermiş geldi. O gece sabah olmadı bir türlü. Annemin gözyaşları sel oldu aktı yastığa, yorgana, babam kokan çarşafa. Sarıldım anneme, sımsıkı. Ağlamasın istedim. Babam yakında döner dedim. Nereden bilebilirdim çocuk başıma anneme son sarılışım olduğunu. Gözlerimi açtığımda annem yoktu, başucumda babam bana bakıyordu. Ve ben o sabah büyüdüm. Ela'nın arkadaşı değil babamın evini çekip çeviren büyük bir kız oldum.

Elinde telefonun ahizesi, sessizliğe bürünmüş, kuşları düşünüyordun o an. Pencereindeki uçan kuşları. Kuşlar... Yanımda olsan pencereye doğru yaklaşsan ve "Bak, kuşları görüyor musun, bizim için gökyüzüne doğru kanat çırpıyorlar. Güneşli bir gökyüzünün tadını çıkarıyorlar ikimizin yerine" desen. Sonra öpmeye doyamadığını söylediğin boynuma küçücük bir öpücük kondursan. Yanımda olsan! Ama...

Telefonun diğer ucunda olduğunu bile unuttum diyeceğim sırada "Kuşları mı soruyorsun şimdi bana. Evet hatırlıyorum ..." diyen sesin geliyor fakat sözlerinin devamını duyamıyorum bile. Hatırlamadığını biliyorum çünkü.

Oysa ben çok iyi hatırlıyorum. Dün gibi aklımda. Son görüşmemizde, ellerin ne kadar soğuk, demiştin. Ellerim, ellerindeydi ve benim ellerim soğuktu. Tıpkı babamın elleri gibi. O an anladım, senden çok uzaklarda olduğumu. Yine de yanında olmak kuşlarıma götürüyordu beni. Şarkılarımın notaları eksik kalıyordu yoksa. Bir huzursuzluk, bir ürperti içimde yaşamaya başlamış, kuşları da ürkütmüştü. Üzerine söylenecek çok şey vardı ama ben susmayı tercih etmiştim. Konuşacaklarımızdan korkarak susmuştum.

Sen de sustun, sustun...

“Orada mısın, duyuyor musun beni?” sesin geliyor ama ellerimin soğukluğu geçmedi hâlâ. Bedenim de soğumaya başladı yavaş yavaş...

Aklım, ellerimde ve kuşlarda kaldı.